

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἐκτον ἔτος τοῦτο εἶναι,
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἔτος χίλια ὀκτακόσα κι' ὀγδοήκοντα ἑννέα,
καὶ αὐτὸς ὁ χρόνος θάχῃ περισσεύματα γενναῖα.

Ὁ Ρωμῆος τὴν ἐβδομάδα — μόνο μιὰ φορά θὰ βγαίνει,
Κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ δέχωμαι — διότι τοὺς ἀνέχομαι,
μοναχὰ ἴστας Ἐπαρχίας — καὶ ἴστω Ἐξωτερικόν,
ἐπεὶ δὴ καιροὺς πτωχείας — τρέχει τὸ Ἑλληνικόν.
Συνδρομὴ γὰρ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο,

γὰρ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ ἴστω χέρι.
Ἄλλ' ἐδῶ συνδρομηταὶ — δὲν θὰ γίνωνται ποτέ,
κι' ὅσα φύλλα κι' ἀνκρατῆς — δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.
Κι' οὔτε θέλω νταραβέρι — μὲ κανένα κανονιέρη.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μὲς ἴστων φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμῆός μας μιὰ δεκάρα.

Τοῦ Ἰουνίου εἰκοστὴ τετάρτη,
παραίτησις Κολιάτσου τοῦ ἀντάρτη.

Διακόσα πενήντα κι' ὀκτῶ
καὶ χάσκω μὲ στόμ' ἀνοιχτό.

Ὁ Κλήδονας τοῦ Φασουλῆ,
δοῦ μάζεύονται πολλοί.

Ὁ Φασουλῆς ἐκάλεσε εἰς τὸ ἀρχοντικὸ τοῦ
ἀρσενικοὺς καὶ θηλυκοὺς τὸν Κλήδονα νὰ κάνῃ,
καὶ ὁ καθένας ἔτρεξε ν' ἀκούσῃ τὸ ἴδιό του
κι' ἐγέμισε τὸ μέγαρον τοῦ πρώτου μπεχλιδάνη.

Ἦλθαν λοιπὸν καὶ κληρικοὶ καὶ ὄλ' οἱ ἐν ταῖς πρώτοις,
ποῦ προσκαλοῦνται πάντοτε ἴστων κάθε τοῦ χορῶ,
καὶ τότε μὲ πλατὺ σταμνὶ ὁ Ὑπουργὸς Βουλπιώτης
ἦγγε νὰ φέρῃ μόνος τοῦ τὰ μίλιτο νερό·
ἀλλ' ὅμως τόσο κόποι τοῦ ἐπῆγαν ἴστω χαμένα
διότι ὅλα τὰ νερά τὰ ἡῦρε στεριεμένα.

Καὶ ἀδειανὸς ἐγύρισε χωρὶς μιλιὰ νὰ δοῦναι,
ἐσκέφθη δὲ ὁ Φασουλῆς μετὰ τοῦ Περικλέτου,
ἀφοῦ δὲν ἔβρισκεται νερό, τὸν Κλήδονα νὰ κάνῃ
ἴστω καλυμμαῦκι τοῦ πατρὸς ἀγίου Παναρέτου.
Ἀλλὰ δὲν ἐσυμφώνησαν εἰς τοῦτο οἱ ἐν τέλει
κι' ὁ ἅγιος Ἀρσένιος καὶ ἄλλα πετραχήλια,
καὶ ὁ Φιλήμων ἔστειλε τὴν στάμνα ἴστω Πεντέλῃ
κι' ὁ Σούλης τοῦ τὴν γύρισε γεμάτη ὡς ἴστω χεῖλινα.

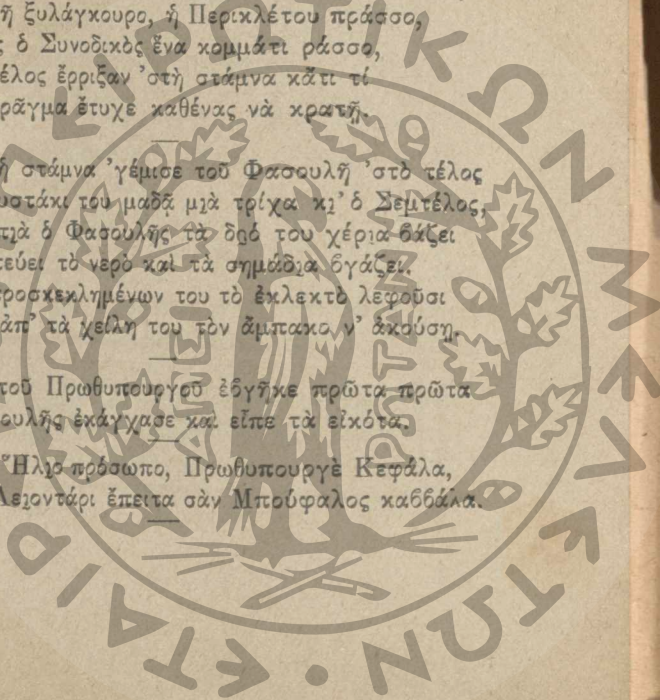
Καὶ τότε ἐπιφωνήματα ἠκούσθησαν καὶ κρότος
καὶ ὁ Τρικούπης ἔρριξε ἴστω στάμνα πρώτος πρώτος
παράσημον τοῦ Λέοντος καθὼς καὶ τοῦ Ἥλιου,
τεκμήρια δυνάμεως, τιμῆς καὶ μεγαλείου.
Κατόπιν ὁ Σιμόπουλος μιὰ κεραμίδα ρίχνει
κι' ὁ Φασουλῆς καλὰ καλὰ εἰς τοὺς κλητοὺς τὴν δείχνει,

ὁ τῆς Βουλῆς Αὐγερινὸς φελλὸ κρασομπουκάλας
καὶ μιὰ πλεξίδα κατσαρὴ μιᾶς κυρᾶς δασκάλας
ὁ Θεοτόκης ὁ πολὺς μικρὸ κονδυλοφόρο,
ποῦ ἴστωνόμα τοῦ τοῦκαμε ὁ Βασιλεὺς γιὰ δῶρο,
ὁ εὐεργέτης ὁ Τσιγγρὸς χρυσὸ Κωνσταντινάτο
καθὼς καὶ μισομάντυλο μὲ δάκρυα γεμάτο,
δύο χαλίγια σουδλερά ὁ Δήμαρχος Φιλήμων,
ἐν σύρμα τηλεγραφικὸν Καζάκης ὁ εὐσχήμων,
εἰς σύζυγος μακάριος δὲν κέρατα βωδίσσα,
μεγάλον σῶλον ἀλατιροῦ δὲν χήραις παῦχουν λύσσα,
ἡ Φασουλῆ ξυλάγκουρο, ἡ Περικλέτου πράσσα,
Κολιάτσος ὁ Συνοδικὸς ἕνα κομμάτι ράσσα,
καὶ ὅλοι τέλος ἔρριξαν ἴστω στάμνα καὶ τί
καὶ ἔ, τι πράγμα ἔτυχε καθένας νὰ κρατῇ.

Κι' ἀφοῦ ἡ στάμνα γέμισε τοῦ Φασουλῆ ἴστω τέλος
ἀπ' τὸ μουστάκι τοῦ μαδὰ μιὰ τρίχα κι' ὁ Σεμτέλος,
καὶ τότε πᾶς ὁ Φασουλῆς τὰ δὲν τοῦ χέρι δάξει
κι' ἀνακατεύει τὸ νερό καὶ τὰ σημάδια δάξει.
καὶ τῶν προσκεκλημένων τοῦ τὸ ἐκλεκτὸ λεφοῦσι
προσέχει ἀπ' τὰ χεῖλη τοῦ τὸν ἀμπακο ν' ἀκούσῃ.

Ὁ Λέων τοῦ Πρωθυπουργοῦ ἐδῆλκε πρώτα πρώτα
κι' ὁ Φασουλῆς ἐκάγχασε καὶ εἶπε τὰ εἰκότα.

Φ.—Βάλε τὸν Ἥλιο πρόσωπο, Πρωθυπουργέ Κεφάλαι,
καὶ ἴστω Λεοντάρι ἔπειτα σὺν Μπούφαλος καθάλα.

Σάν 'Ηλιος ἀκτινοβολεῖς, μουγγρίζεις σάν Δεροντάρι,
καὶ μὲ τὰ 'Ισοζύγια μᾶς τρῶς εἰς τὸ καντάρι.

(Αὐτὰ εἰς τὸν Πρωθυπουργὸν εἰπὼν ἐκ τοῦ προχείρου
τὴν κεραμίδα ἐπειτα ὕμνει τοῦ 'Αναργύρου.)

Φ.—Τὴν κεραμίδα ποῦρριξες πάρτην καὶ πάλι 'πίσω
τὴν ἔρημη κοιλίτσα σου νάλθω μ' αὐτὴν νὰ ξύσω.

Τί σοῦμελλε, 'Ανάργυρε, νὰ ξύνεσαι μὲ τοῦδλα
κι' ἀπ' τὸν καῦμὸ νὰ ψήνεσαι σάν Διάκος εἰς τὴ σοῦδλα.

(Εἰς τὸν κλεινὸν
Αὐγερινόν.)

Δασκάλισσα, Δασκάλισσα, γιὰ σκόλα τὴν 'Ελένη,
γιὰ μιὰ στείγη νὰ τὴν ἰδῶ γιὰτ' ἡ ψυχὴ μου δγαίνει.

'Ο λύκος κι' ἂν ἐγέρασε κι' ἄλλαξε τὸ μαλλί του
μηδὲ τὴν γνῶμη ἄλλαξε, μηδὲ τὴν κεφαλὴ του.

(Στὸν εὐσεβὴ Καζάξη,
ποῦ τὰ 'ψηλά κυττάζει.)

Μέσα σὲ χίλιους νὰ σὲ 'δῶ, μέσα σὲ δὴδ χιλιάδες,
γνωρίζω τὸ κορμάκι σου ἀπὸ τῆς νοστιμάδας.

Κυπαρισσένιο μου κορμί καὶ λιγερὴ μου μέση
τὴν σηκωμένη μύτη σου γιὰ δάστα μὴ σοῦ πέση.

(Στὸν Θεοτόκην τῶν Ναυτικῶν
καὶ τρέμον τῶσων Συνοδικῶν.)

Βάρκα θέλω ν' ἀρματώσω μὲ σαράντα δὴδ κουπιὰ
ἐπειδὴ καὶ τὸν Κολιάτσο δὲν τὸν ὑποφέρω πιὰ.

Τὸ ἕνα πόδι 'στὰ κελλιά καὶ τ'ἄλλο 'στῆς φρεγάδες,
τὸν μπουσουλὰ μου ἔχασα μ' αὐτοὺς τοὺς Δεσποτάδες.

Ποῖς εἶδε ἄλλον σάν κι' ἐμὲ τρανὸν παραδοκῶρη,
νὰ βλέπη μιὰ 'στὸ μπουσουλὰ καὶ μιὰ εἰς τὸ ψαλτήρι;

(Στὸν Τσιγγρὸ τὸν εὐεργέτη,
ποῦχε γιὰ σταυρὸ σεκέτι.)

Σταυρέ μου, Μεγαλόσταυρε κι' ἄγιο Κωνσταντίνάτο,
ἔχω τραγούδι νὰ σοῦ 'πῶ ἕνα σακκὶ γεμάτο.

Μ' αὐτὸ τὸ ἄχ. μ' αὐτὸ τὸ δᾶχ τὸ στήθος μου σπαράζει,
μ' αὐτὸν τὸν Μεγαλόσταυρο μοῦ 'κόλλησε μαράζι.

Μ' αὐτὸν τὸν Μεγαλόσταυρο ἐν ξέρω τί νὰ κάνω...
σάν τὸ Ληστή 'σταυρώθηκα εἰς τὸ σταυρὸ ἀπάνω.

Θολόνουν τὰ ματάχια μου καὶ τρέχουνε σάν δρύσι
καὶ πέρνω τὰ βρεμμένα μου καὶ πᾶω 'στὸ Παρίσι.

(Εἰς τὸν Φιλήμονα
τὸν πολυτλήμονα.)

'Η ἄσπρη πέτρα τοῦ γιγαλοῦ δὲν πλάνει πρασινάδα
καὶ ὁ Φιλήμων μὲ νερὸ δὲν ἔχει νοστιμάδα.

Δὲν εἰν' αὐγὴ νὰ σηκωθῶ χωρὶς ν' ἀναστενάξω
καὶ γιὰ νεροῦ σταλαματιὰ νὰ μὴν παραλυσάξω.

Ποῖς εἶδε θηλυκὸ παππᾶ καὶ διᾶκο γκαστρωμένο,
ποῖς εἶδε καὶ τὸν Δήμαρχο ἀπὸ νερὸ πριμένο;

(Στὸν Σεμτέλον τὸν δαοὺν
μὲ σοφίαν περισσήν.)

Λατινικά κι' 'Ελληνικά τί διάβολο τὰ θέλω,
ἔταν 'στὸν κόσμο φαίνωμαι Σπανὸς σάν τὸν Σεμτέλο.

'Απὸ τὴν δίψα τὴν πολλὴ ξερομασσὼ μαστίγα...
εἶδα 'στὴ γῇ πολλοὺς Σπανοὺς μάχαν καὶ 'λίγη τρήν.

(Στὸν μεγάλο Δαμαλά
μὲ τὰ μπόλικά μραλά.)

Νᾶχα φτερά νὰ πέταγα ἐκεῖ ποῦ εἰν' ἀγγέλοι
κι' ἀπὸ κοντὰ νὰ ἔδλεπα τὰ κρύφια τῶν μέλη.

(Στὸν Παυλίδην τὸν σπουδαῖον
εἰς τὴν γλώσσαν τῶν Χαλδαίων.)

'Ημέρα νύκτα ἔρωτῶ ποῖο τάχα 'δγῆκε πρῶτα,
ἢ κότα ἔβγαλε ταῦτ' ἢ τὸ αὐγὸ τὴν κότα;

(Στὸν Φιντικλῆ
τὸν θεριακλῆ.)

'Αν μιὰ γραμμὴ ὡς σήμερα δὲν ἔγραφα ποτέ μου
γιὰ 'μένα εἶναι συγγραφαὶ οἱ τόσοι μαθηταὶ μου.

Καὶ ὁ Σωκράτης ὁ παλῆς δὲν ἔγραφε γραμμὴ,
ἀλλὰ γιὰ τοῦτο τοῦ σοφοῦ δὲν χάνει τὴν τιμὴ.

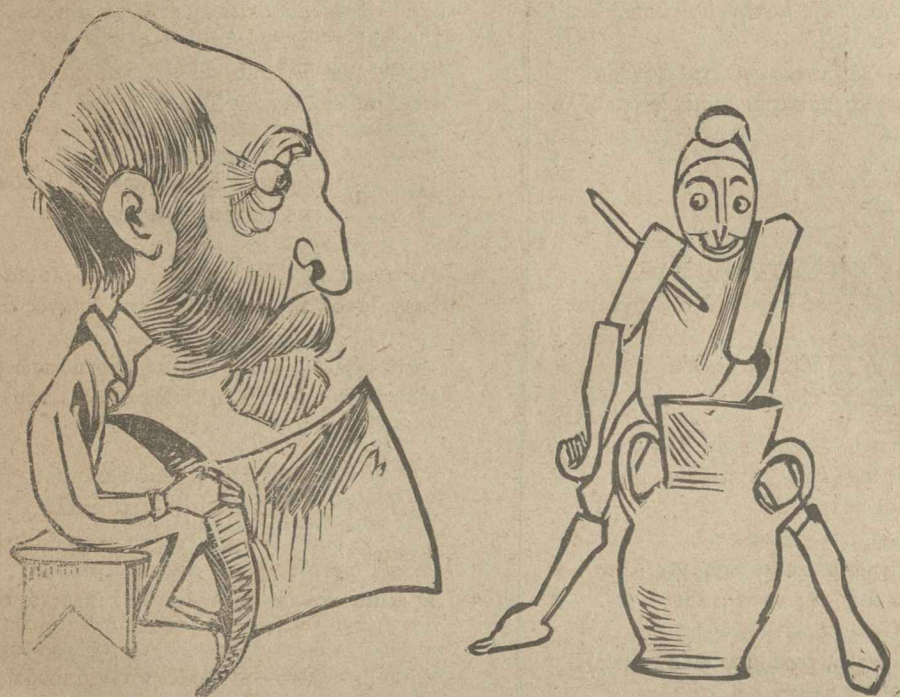
'Ισως δοξάση τὸνομα κι' ἐμοῦ τοῦ πολυμήτιος
κανέννας Πλάτων, Ξενοφῶν καὶ Χαιρεφῶν ὁ Σφήτιος.

(Στὸν Κολιάτσο τὸν πολὺ
καὶ Δεσπότη σεδνταλῆ.)

Εἰς ἔλους τοὺς Συνοδικοὺς τὸν ἄμπανο θὰ ψάλω...
σ' ἕνα παπούτσι καὶ τὰ δὴδ ποδάρια τῶν θὰ βάλω.

Κατέβα κάτω, οὐρανέ, καὶ 'πές, δικαιοκρίτη,
ἂν πρέπη καὶ τὸν Γερμανὸ νὰ 'δῶ Μητροπολίτη.

Μ' αὐταῖς τῆς πανταχούσας μου, διαβόλου καλογέροι,
θὰ τρίβετε καλλίτερα τάλατι καὶ πιπέρι.

(Εἰς τὸν Πανάρετον τῆς Μεσσηνίας
καὶ ἄνδρα ἐμπλεων Θεομανίας.)

'Εκεῖνος ποῦ τοῦ 'κάπνισε παππᾶς νὰ καταντήσῃ
ἄς τρέξῃ 'στὸν Πανάρετο νὰ τὸν χειροτονήσῃ.

Παππαδοπούλα τοῦ παππᾶ, ἀγάπα τὸν Δεσπότη,
ἄλλοιως τοῦ δόλιου σου παππᾶ τοῦ ψήνω τὸ σηκότι.

Στείλε κι' ἐμένα, παππαδιά, ψωμιὰ σιμιγδαλένια,
ἄλλοιως σ' ἀφίνω τὸν παππᾶ χωρὶς μαλλιά καὶ γένεια.

(Εἰς τὸν Σγούτα τὸν λεβέντη,
ποῦ ζουρλαίνεται γιὰ γλέντι.)

Γιὰ 'πέστε, πράσινα βουνὰ καὶ δέντρα φουντωμένα,
ἂν ἴδατ' 'Ερωτόκριτο 'στὸν κόσμο σάν κι' ἐμένα.

Αὐτὰ τὰ ποδοφούστανα χειμῶνες καλοκαίρια
μοῦ τρῶνε τοὺς παράδες μου, μοῦ τρῶνε τὰ τζιέρια.

(Εἰς τὸν Φιλιππὸν τὸν Δάλη,
ποῦ εἶναι ἕλος μέλι.)

Τὸ γεροντοπαλῆκαρ καμιά δὲν ἔχει χάρι,
δμοιάζει σάν ἀνάλατο καὶ ποταμίσιο ψάρι.

Δὲν εἶναι βάρκα εἰς τὸν χιᾶλὸ, οὐδὲ πανγὰ λυμένα,
δὲν εἶναι μιὰ εἰς τὸν ντονηὰ ποῦ ν' ἀγαπᾶ κι' ἐμένα.

(Στῆς μαυρογῆρας
τῆς κακομοίρας.)

Δὲν ἔτυχε ποτὲ νὰ 'ἔῃς πῶς τρώει φῆδι φύλλο;
ἔτσι κι' ἡ χήρας φέχονται σάν ἄρρωστος 'στὸ μῆλο.

(Γιὰ τῆς καυμένης
τῆς παντρεμμένης.)

Κυράδες μου, οἱ ἄνδρες σας ἄς 'μπούνε 'στὸ ζεμπίλι
καὶ βάλτε τοὺς 'ψηλά 'ψηλά νὰ μὴν τοὺς φᾶν οἱ ψύλλοι.

(Εἰς τῆς κοπέλαις,
ποῦ θέλουν τρέλλαις.)

Τί ὠφελοῦν τὰ Γαλλικά, τὰ πιάνα καὶ ἡ προίκας;...
ὁ κόσμος δόχως Ἀλεποῦ δὲν ἔχει διόλου γλύκαις.

(Καὶ εἰς ὀλίγους
καλοὺς συζύγους.)

Μεγάλα δῶδια κουτουλοῦν εἰς τὸ παχνὶ τῆς μάντρας
κι' ἔπιος δὲν ἔχει κέρατα αὐτὸς δὲν εἶναι ἄντρας.

(Ἐστὴν κυρίαν Φασουλῇ,
ποῦ πεθαίνει γιὰ φιλή.)

Δὲν ἴδανε τὰ μάτια μου τέτοια καλὴ γυναῖκα,
ἂν τὴν φιλήσω μιὰ φορὰ θὰ μοῦ γεννήσῃ δέκα.

(Ἐστοῦ Περικλῆ τὸ ταῖρι,
ὁποῦ τὸν κόσμο ξέρει.)

Μαργαριτάρι ὅτ' ἡ χαρτὶ πουλεῖται ὅτ' ἡ Ἀσία
καὶ οὐ τοῦ νέου Περικλῆ θὰ γίνῃς Ἀσπασία.

Ἄν ἑκακοτραγούδησα νᾶμαι συχωρεμένος.
ἦπια νερὸ Φιλήμονος καὶ εἶμαι βραχνιασμένος.

(Εἶπε αὐτὰ ὁ Φασουλῆς καὶ παύει νὰ ὁμῇ
καὶ ὅτ' ἀ κεφάλια τῶν τρανῶν τσακίζει τὸ σταμνί.)

Κολιάτσου προσκλητήριον
ὅτ' ἱερὸν Κριτήριον.

Προσέλθετε, Ἀρχιερεῖς, ἐκ τῶν τετραπεράτων,
εἴτε εἰς ἔρημα βουνὰ διέρχεσθε τὰς ὥρας,
ἢ μετὰ τῶν ἀσκητῶν καὶ παχυμουλαράτων,
ἢ ἀρετὴν διδάσκετε ἀγίας ψυχοκόρας,
ἢ καταλύετε ἔλαιον καὶ οἶνον εὐφροσύνης,
εὐφραίνει γὰρ τὸν ἄνθρωπον κατὰ Δαυὶδ κι' ὁ οἶνος.

Προσέλθετε, Ἀρχιερεῖς, ὡς τάχιστα ἐδῶ,
ἀνάγκη γὰρ ἀπόλυτος τοὺς πάντας νὰ ἰδῶ.
Ἡ Ἐκκλησία κατ' αὐτὰς εὐρίσκειται εἰς σάλον
καὶ καταφεύγει πρὸς ὑμᾶς, τοὺς ταπεινοὺς τῆς δούλου,
οὐδὲ θὰ κύψω πώποτε τὴν κεφαλὴν εἰς ἄλλον,
ἢ Θεοτόκην Ὑπουργόν, ἢ Νομικοὺς Συμβούλους.

Ὑμῖν γὰρ μόνον ἔξεστι συμφώνως πρὸς τὴν τάξιν
δικάσαι τὸν Πανάρετον καὶ πᾶσαν τούτου πράξιν,
κι' ἐσθ' ὅτε κόνδυλον βαρὺν εἰς τουτονὶ ἐντρίψαι
καὶ εἰς Συνόδων ἱερῶν θεσπίσματα ἐγκύψαι,
καὶ δῶσαι τεσσαράκοντα εἰς τουτονὶ παρὰ μίαν,
ἵνα ταχέως παύσῃται ἐγείρων τρικυμίαν.

Οὐ τὸ τοιοῦτον ἔξεστι τοῖς ἄλλοις τῶν ἀνθρώπων,
καὶ γὰρ ἐστὶ δικαίωμα τῶν Ἀρχιεπισκόπων.
Ὑμεῖς καὶ μόνοι δύνασθε πρὸς τὸ κοινὸν συμφέρον
ἐπιδικάσαι ἐν ἀρετῇ καθὼς κι' εὐθυδικία,
περὶ πολλοῦ ποιούμενοι θεσπίσματα πατέρων
καὶ τῆς Συνόδου τῆς γνωστῆς τῆς ἐν Λαοδικείᾳ.

Προσέλθετε ἀκούοντες εἰς τὰς ἐμὰς πρεσβείας,
τοιγάρτοι πέπονθα καὶ γὰρ ἐκ Γερμανοφοβίας,
ἢ δὲ ἀγία μου ψυχὴ βουλευέται μεγάλη,
τυγχάνει δ' οὕσα κατ' αὐτὰς περίλυπος τὰ μάλα,
ὁ δὲ Πανάρετος χολὴν καὶ ὄξος μοι προσφέρει
καὶ τὰ παπούτσια μοῦδωσε ὁ Ὑπουργὸς ὅτ' ἡ χέρι.

Οὐ θέμις, πάντες εἶπατε, τῇ Θεοτόκῃ μόνον
εἰς τὸν χρυσοῦν τὸν Γερμανὸν ἀναβιβάζει θρόνον.
Κι' εἰς τούτους ἐπιβάλλετε τὴν δέουσαν ποινήν,
τοῦ Πανάρτου κόψατε καὶ ἄλλων τὸν ἀέρα,
ἦν δὲ κι' ὑμεῖς κωφεύσῃτε πρὸς τὴν ἐμὴν φωνήν,
μονονουχὶ ὁ διάβολος σὰς πέρνει τὸν πατέρα.

Εἰδήσεις μερικαί,
πολὺ αὐθεντικά.

(Κι' ὁ Φασουλῆς ὅτ' ἡ βούτα κατέβη ἐν σπουδῇ
μαζὶ με τοὺς κλητῆρας καὶ τᾶλλο τὸ συνάφι
τοὺς κλέπτας τοῦ Μουσείου περίεργος νὰ ὀδῇ,
καὶ ἀπ' ἐκεῖ τοιαῦτα ὅτ' ὁ Περικλῆς γράφει.)

Νυκτὸς δεκάτη ὥρα. — Σ' ἀσπάζομαι ὅτ' ἡ χεῖρ...
σοῦ γράφω ἀπ' τῆς βούτας με φτερωτὴ κοντύλι.
Ὅτ' ἡ τόσα ξαφνικά μας καὶ ἄλλο ξαφνικό...
κλέφταις καὶ ὅτ' ὁ Μουσεῖο τ' Ἀρχαιολογικό.

Ἡ ὥρα ἐνδεκάτη. — Εἶπ' ἕνας κουτεντῆς
πὺς κάπου ἐκτυποῦσε παραθυροῦ μπερντῆς,
κι' ἐνόμισαν χαμπόσοι πὺς ἄτυπες λαστῆς
κι' ἀδίκως τῶν κλητῆρων ἐβγήκε ὁ Χριστός.

Ἡ ὥρα δωδεκάτη. — Ἀνάπτουν κι' ἄλλοι λύχνους...
νομίζω πὺς ὅτ' ὁ κλέπτου εὐρίσκειται τὰ ἔχνη,
καὶ ἂν τὸ φέρ' ἡ τύχη νὰ τὸν ἀνακαλύψω
ἀμείσως μες ὅτ' ἡ βούτα τὰ μοῦτρα του θὰ τρίψω.

Μεσάνυχτα καὶ κατὰ. — Ἀκούονται βρονταῖς...
νομίζω πὺς ὁ κλέφτης δὲν εἶναι ὁ μπερντῆς...
κλητῆρων κι' Ἀστυνόμων ἀναπηδᾷ τὸ στηθος,
ὅτ' ἡ βούτα κατεβαίνει κι' ἀρχαιολόγων πληθος,
κι' ἀνακαλύπτουν τέλος τὰ ἔχνη γυναικός,
κι' ἀκούεις τότε γνώμας τοῦ κάθε παλαβοῦ,
λέγουν οἱ μὲν πὺς εἶναι ὁ κλέφτης θηλυκός,
οἱ ἄλλοι ὅτι κάποια θὰ εἶχε ραντεβού.

Ἡ ὥρα εἶνε δύο. — Βαβαὶ τῆς εὐωδίας!...
αὐτὴ τὴν ὥρα ἦλθε κι' ὁ ρέκτης Καθβαδίας,
καὶ γνώμας περὶ κλέπτου ἐπρότεινε σοφὰς
καὶ πιθανὸν νὰ κάμῃ κι' ἐδῶ ἀνασκαφὰς.

Ἡ ὥρα εἶναι τρίτη. — Θεέ μου! τείναι τοῦτα;...
ὁ ρέκτης Καθβαδίας ἐδόλησε ὅτ' ἡ βούτα,
καὶ πρὸς τὸν νὰ τὸν ἐβάλον κλητῆρας κι' Ἀστυνόμοι,
μὰ μένει κολλημένος ὁ δυστυχὴς ἀκούη.

Τρεῖς καὶ εἴκοσι πεντε. — Ἀς πᾶν νὰ γαθῇ...
ἀδυνατὸν ὡς τώρα ὁ κλέφτης νὰ βρεθῇ,
καὶ βγαίνω με τοὺς ἄλλους καὶ με τὸν Καθβαδιαν
κατενθουσιασμένος ἀπὸ τὴν εὐωδίαν.

Ἐκ Πατρῶν ἐπιστολή,
κατεπεύγουσα πολὺ.

Κι' εἰς ἐδῶ ἐκάνανε τὸν Κλήδονα γιὰ γούρι
καὶ τοῦτ' οἱ στίχοι ἔτσιαν ὅτ' ὁ δόλιος Κοντογούρι:
»Κεφαλλονίτη — Πατρινέ, ποῦ κανεῖς τόση χαύρα,
»τρέμω σ' αὐτὴ τὴν ἐκλογὴ μὴ βγῇς ἀπὸ τὰ μαῦρα.»